

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a 12 – a după Rusalii

**Marti, 29 august: Tăierea Capului
Sfântului Ioan Botezătorul**

Evangelhia Duminicii a 12-a după Rusalii

Ev. Matei 19, 16-26

În vremea aceea a venit un tânăr la Iisus, îngenunchind înaintea Lui și zicându-I: Bunule Învățător, ce bine să fac ca să am viața veșnică? Iar El a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun, decât numai Unul Dumnezeu. Iar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile. El I-a zis: Care? Iar Iisus i-a răspuns: Să nu ucizi, să nu faci desfrânare, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Zis-a Lui tânărul: Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește? Atunci Iisus i-a spus: Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averile tale, dă-le săracilor și vei avea comoară în Cer; după aceea, vino și urmează-Mi. Însă, auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe averi. Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în Împărăția Cerurilor. Și iarăși zic vouă că mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu. Auzind, ucenicii Lui s-au uimit foarte mult, zicând: Atunci, cine poate să se mântuiască? Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință.

Troparul, glasul al 4-lea

Prorocule și Înaintemergătorule al venirii lui Hristos, după vrednicie a te lăuda pe tine nu ne pricepem noi cei ce cu dragoste te cinstim; că nerodirea celei ce te-a născut și amuțirea părintelui tău s-a dezlegat la mărita și cinstita nașterea ta, și întruparea Fiului lui Dumnezeu lumii se povăduiește.

Condac 1:

Prin tine izbăvindu-ne de tot necazul, după datorita mulțumire, pe tine apărătorul și fierbinte sprijinitorul nostru te rugăm, cel ce ai îndrăznire către Domnul, din toate nevoile ne slobozește pe noi ca să-ți cântăm: Bucură-te, Sfinte Ioane, Preacinstite Înaintemergătorule!

Icos 1:

Înger înaintestătător, al cetelor dreptilor, tu ești Ioane Prorocule, că strălucind cu dumnezeiasca lumină, luminezi pe toți cei ce laudă dumnezeiască pomenirea ta, și cu fierbințeală și dragoste te măresc și zic către tine așa:

Bucură-te, stea de lumină purtătoare lumii;
Bucură-te, făclie strălucitoare a toată făptura;
Bucură-te, cădere de pierire demonilor;
Bucură-te, ridicarea pământenilor celor căzuți;
Bucură-te, lumină necuprinsă de ochii omenești;

Tăierea Capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul

Sfântul Ioan, Înaintemergătorul Mântuitorului, precum a fost înaintea Domnului său cu nașterea, tot așa i se cădea să fie înainte și cu moartea cea de bună voie a Aceluia pe Care L-a propovăduit pe pământ, zicând: Vine Cel mai tare decât mine, în urma mea. Astfel a propovăduit venirea Domnului și sufletelor care erau ținute în iad ale sfinților strămoși, căci acum S-a arătat în lume Mesia Cel așteptat. Și precum Iisus Domnul Hristos avea să pătimească pentru păcatele oamenilor, tot așa și Mergătorul Său înainte a suferit moarte mucenicească pentru fărădelegea lui Irod.

Deci, aceasta s-a început astfel: Irod, care se numea Antipa, fiul lui Irod cel Mare, care a ucis pe pruncii cei din Betleem, fiind a patra odraslă rea a rădăcinii celei rele, care a stăpânit în Galileea, a luat mai întâi de soție pe fiica lui, Areta, împăratul Arabiei, și a petrecut cu ea multă vreme. Apoi, răbindu-se de frumusețea Irodiadei, femeia fratelui său, Filip, a luat-o pe ea de soție, învoindu-se astfel la pofta lui necurată. El, după dorința acelei desfrânate, a gonit pe femeia sa cea dintâi după lege și a luat-o pe ea, femeia fratelui său – împotriva legii; căci chiar de ar fi murit fratele lui, tot nu i se cădea s-o ia pe dânsa, fiindcă rămăsese fiica fratelui său cea născută dintr-însa. Legea poruncea ca numai pe femeia fratelui cea rămasă văduvă, s-o ia fratele cel viu, dacă fratele cel mort nu ar fi lăsat după sine fii. Însă sunt cei ce vorbesc cu dovedire, că pe când trăia Filip, fratele său, Irod i-a luat pe femeia lui și mare rău i-a făcut, făcându-se ca un răpitor desfrânat și amestecător de sânge.

Irod făcând o fărădelege ca aceasta, n-a suferit Sfântul Ioan Botezătorul, râvnitorul Legii lui Dumnezeu, defăimătorul păcatelor omenești și propovăduitorul pocăinței; ci muștra pe față pe Irod înaintea tuturor, ca pe un desfrânat și răpitor – apucătorul soției fratelui său –, și zicea: Nu ți se cade ție să ai de soție pe femeia lui Filip, fratele tău. Irod, nesuferind muștrările, a poruncit să arunce pe Ioan în temniță, legat cu lanțuri. Dar mai ales Irodiada se mânia asupra sfântului și voia ca îndată să-l ucidă; dar nu putea, oprind-o însuși Irod și păzind pe cel legat de femeia care sufla cu ucidere. Irod n-a voit să-l omoare, știind pe Ioan că este bărbat drept și sfânt, și pe care mai înainte îl asculta cu plăcere și luând aminte la cuvintele lui, multe le făcea bine și se temea să-l ucidă. El însă nu se temea așa de Dumnezeu, precum se temea de oameni, fiindcă evanghelistul Matei zice: Vrând să-l ucidă pe el, se temea de popor, căci îl avea ca pe un proroc. Ca poporul să nu se scoale asupra lui și să ridice tulburare, de aceea nu îndrăznea să dea la arătare spre moarte pe prorocul Ioan Botezătorul, cel iubit și cinstit de toți, ci îl chinuia pe dânsul numai prin închisoare, vrând să închidă gura cea netăcută a muștrătorului său.

Sfântul Ioan a stat în temniță multă vreme și se adunau la dânsul ucenicii lui, pe care el, învățându-i mult la viața cea îmbunătățită și după Legea lui Dumnezeu, îi încredința pe ei despre Mesia, Care venise acum în lume și la Care îi și trimitea pe dânșii, precum se povestește în Evanghelie. Ioan, auzind din închisoare despre lucrurile lui Hristos, a trimis pe doi din ucenicii săi ca să-L întrebe pe El: Tu ești Cel ce va să fie, sau să așteptăm pe altul? Nu doar că neștiind de El, a trimis ca să-L întrebe, căci

cum nu-L știa pe Acela pe Care el L-a botezat? Cum nu știa el pe Sfântul Duh pe Care L-a văzut pogorându-se peste Iisus și a auzit glasul Tatălui mărturisindu-L, și el însuși L-a mărturisit, arătându-L cu degetul și zicând: Iată mielul lui Dumnezeu. Ci ca ucenicii lui să vadă minunile cele preaslăvite pe care le făcea Domnul Hristos și să se încredințeze despre El, că Acela este Cel ce a venit ca să mântuiască neamul omenesc.

După aceea a sosit ziua în care Irod se obișnuise a săvârși ziua nașterii sale. El a adunat pe boierii săi, pe voievozi, pe cei mai mari și pe toate căpeteniile Galileei, și le-a făcut un ospăț mare. La acest ospăț, fiica Irodiadei, jucând și placând lui Irod și celor ce ședea cu dânsul, a cerut de la dânsul – după povața maicii sale cea rea – capul Sfântului Ioan Botezătorul. Deci, ea a câștigat ce a cerut, căci Irod se jurase ei să-i dea orice va cere, chiar și jumătate din împărăție. Ticălosul, nevrând să-și calce jurământul, nici să mârșăiească pe jucătoare și pe nelegiuita ei mamă, a lepădat frica prin care se temea să ucidă pe Ioan, și, uitând sfințenia aceluia, s-a umplut de îndrăzneală spre vărsarea sângelui cel nevinovat; și, trimițând îndată pe călău în temniță, a poruncit să-i taie capul lui Ioan și să-l aducă pe tipsie.

Astfel, Mergătorul Înaintea lui Hristos a fost tăiat în temniță, noaptea târziu, pentru muștrarea fărădelegii lui Irod cu Irodiada. Sfântul Evanghelist Marcu povestește că acel ospăț urât s-a numit cină. Că zice: A făcut cină boierilor săi, care s-a prelungit până noaptea târziu, și după ce s-au îmbătat și s-au desfătat destul prin jucarea fetei celei fără de rușine, atunci s-a săvârșit acea nedreaptă ucidere. Deci, aducându-se pe tipsie capul Sfântului Ioan în mijlocul aceluia ospăț, picurând încă sângele – precum spun unii –, acel cap a grăit aceleași cuvinte muștrătoare: Nu ți se cade să ai de soție pe femeia lui Filip, fratele tău! O, ce frică s-a făcut atunci celor ce erau de față la ospățul acela, când au văzut capul de om, aducându-se pe tipsie ca o mâncare și, curgând sângele, că mișcă încă buzele și grăiește cuvinte!

Jucătoarea, luându-l în mâini, fără temere l-a dus la maicăsa. Irodiada, luându-l, înțepa cu acul limba care muștra fărădelegea lor. Și, batjocorindu-l din destul, nu l-a dat să-l îngroape împreună cu trupul, pentru că se temea să nu învieze când se va lipi capul de trup, și să nu-i certe din nou. Deci, ucenicii lui, luând în noaptea aceea trupul cel scos din temniță, l-au îngropat în Sevestia; iar capul l-a îngropat Irodiada în curtea sa, în pământ adânc, la un loc ascuns și necinstit. Iar cum a fost luat de acolo, s-a scris pe 24 februarie, când se prăznuiește aflarea cinstitului lui cap.

După uciderea Sfântului Ioan Înaintemergătorul, acel ticălos Irod a făcut o altă răutate și mai mare, pentru că a batjocorit pe Domnul nostru Iisus Hristos, în vremea pătimirii Sale cea de bună voie pentru noi, precum grăiește de aceasta Evanghelistul Luca. Irod, cu ostașii săi, ocărind și batjocorind pe Iisus, L-a îmbrăcat în haină luminoasă și L-a întors la Pilat.

După acestea n-a zăbovit izbândirea lui Dumnezeu asupra ucigașului de proroc și a batjocoritorului lui Hristos; pentru că pe de o parte sângele lui Ioan striga către Dumnezeu asupra lui – precum de demult al lui Abel asupra lui Cain –, iar pe de alta, pe lângă alte fărădelegi, și batjocora făcută de dânsul Domnului, trăgea asupra lui vrednică pedeapsă de la Dumnezeu, dreptul Judecător. (continuare în pagina a doua)

Tăierea Capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul

Deci, nu după multă vreme, s-a lipsit de împărăție și de viață cu Irodiada și cu jucătoarea, pentru că Areta, împăratul Arabiei, voind să-și răzbune pentru necinstea și batjocura care s-a făcut fiicei lui, a adunat putere de oaste și s-a dus asupra lui Irod. Asemenea și Irod, adunându-și puterea sa, a ieșit împotriva lui Areta. Deci, fiind război tare din amândouă părțile, ostașii arabilor au biruit pe ai lui Irod, și i-a biruit cu tăiere mare, cazând toată puterea lui Irod, abia scăpând numai el singur. După aceea a fost lipsit de Cezarul Romei, de stăpânirea tetrahiei sale și de toate bogățiile. El a fost trimis în surghiun împreună cu desfrânata și cu fiica ei, mai întâi în Lugdunum, cetatea Galiei, apoi de acolo a fost dus la Ildard, cetatea Spaniei.

Acolo s-a sfârșit în strămoare și în rea pătimire, văzând mai întâi moartea jucătoarei sale fiice care a pierit în acest chip: fiind vreme de iarnă, ea a voit să treacă râul, care se numea Sicoris, pentru o trebuință oarecare și, mergând pe gheață, s-a rupt gheața sub dânsa și s-a afundat până la grumaz. Dar prin dumnezeiască răzbunare, gheața i-a strâns grumazul foarte tare, încât atârna cu trupul în apă, iar capul îl avea pe gheață. Ea a stat așa spânzurată, până ce gheața cea ascuțită i-a tăiat grumazul. Deci, apa ducând pe sub gheață stârvul ei cel necurat, nu s-a aflat; iar capul i-a fost adus lui Irod și Irodiadei, precum odată se adusese capul Mergătorului Înainte; dar nu tăiat de sabie, ci de gheață. Așa a măsurat judecata cea dreaptă a lui Dumnezeu, jucătoarei care a fost pricinuitoare tăierii cinstiului cap al Sfântului Ioan.

După aceasta și acel nelegiuit ucigaș Irod cu spurcata Irodiada, au pierit cu zgomot; căci se povestește despre dânsii că i-au înghițit pământul de vii. Sfântul Ioan, precum în viața sa, tot așa și după sfârșit, a fost mergător înaintea lui Hristos, pentru că, apucând înainte de pogorârea în iad, a binevestit celor ce erau acolo pe Dumnezeu, Cel ce S-a arătat în trup și a veselit pe sfinții strămoși, cu care, după stricarea iadului, scoțându-se de acolo, după învierea lui Hristos, s-a învrednicit de multe cununi în cereasca Împărăție; ca un feciorelnic, ca un viețuitor în pustie, ca un învățător și propovăduitor, ca un proroc, ca un Mergător Înainte, ca un botezător și ca un mucenic. Cu ale cărui sfinte rugăciuni, să ne povățuiască și pe noi la calea adevăratei pocăințe și să ne învrednicească Împărăției cerești, Hristos, Domnul și Dumnezeu nostru, Căruia se cuvine slava împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh în veci. Amin.

Sursa: doxologia.ro

Nouă lucruri pe care (nu) le știm despre Sfântul Ioan Botezătorul

Ioan impresiona prin viața lui ascetică și prin puterea cuvântului, nu prin fapte miraculoase: „Ioan n-a făcut nici o minune, dar toate câte Ioan a zis despre Acesta erau adevărate” (Ioan 10, 41).

1) Tăierea Capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul (29 august) este ultima sărbătoare a anului liturgic, an care începe pe 1 septembrie. Ioan Botezătorul e singurul sfânt din calendar a cărui zi de trecere la cele veșnice este prăznuită prin post.

2) Sfântul Ioan este inelul de legătură dintre Vechiul și Noul Testament (Legământ). Este ultimul proroc și, totodată, acela care Îl arată pe Iisus din Nazaret ca fiind Mântuitorul Cel îndelung așteptat de poporul ales. După moartea sa, a mers cu sufletul în locuința morților, Raiul fiind închis. A continuat și acolo să propovăduiască pe Iisus Hristos, pregătind venirea Acestuia în iad (șeol).

3) Cuvântul Ioan însemna, la origine, „Dumnezeu S-a milostivit”. În greacă, echivalentul „Înaintemergătorului” este *Prodromul* – „cel care deschide calea”. În Muntele Athos, Schitul românesc Prodromul este, așadar, pus sub ocrotirea Sfântului Ioan.

4) Ioan Botezătorul s-a născut în chip minunat, când părinții săi erau înaintați în vârstă. După cum citim în „Viața Sfântului Proroc Zaharia”, mama lui Ioan, Elisabeta, era sora Anei, cea care a născut, tot la bătrânețe, pe Fecioara Maria. Așadar, Ioan și Iisus erau rude, Elisabeta fiind mătușa Maicii Domnului.

5) Pentru a scăpa de mânia lui Irod, care căuta să omoare pe pruncul Ioan, Elisabeta a fugit cu el în pustie. Prorocul Zaharia, nevrând să spună unde este fiul său, a fost ucis pe când slujea la Ierusalim, „între templu și altar” (Matei 23, 35). Nu după mult timp, a murit și Elisabeta. Pruncul Ioan a stat în pustie de pe la vârsta de 3 ani, până când s-a arătat „celor ce ședeau în latura și în umbra morții” (Matei 4, 16).

6) La început, copil fiind, Sinaxarul ne spune că Ioan „a fost hrănit de un înger”. După aceea a învățat să guste din hrana care se găsea în pustie. Din păcate, în chip eronat se menționează în traducerile recente ale Evangheliei că hrana lui ar fi fost alcătuită din „lăcuste și miere sălbatică” (Matei 3, 4). Atât unele tâlcuiri mai vechi, precum găsim la Sfântul Ioan Gură de Aur, cât și traducerile de odinioară ne arată că nu despre insecta numită *lăcustă* este vorba, ci despre o plantă. Spre exemplu, în Biblia de la 1688 se spune: „și hrana lui era vârstare și miere sălbatică” (Matei 3, 4).

(Continuare în ultima pagină)

O nuntă creștină pe care o așteptam!

Sâmbătă 26 august 2023, a avut loc în parohia noastră un eveniment deosebit: un fiu al parohiei, domnul Dragoș Mihai Cernea s-a căsătorit cu domnișoara Mădălina Stălniceanu. Dincolo de obișnuitele repere ale unui astfel de moment solemn, merită evidențiat faptul că mirele Dragoș provine dintr-o familie de buni enoriași ai parohiei noastre, Doru și Viorica Cernea, iar el, la rândul său a fost un apropiat al Sfântului Altar, dar și un pasionat cântăreț la strună și la corul nostru. În prezent, domnul Dragoș Mihai Cernea activează ca terapeut specializat în ortopedie în Freiburg, Germania.

La fel și domnișoara Mădălina, provine din familie de buni creștini din cartierul Nicolina și a manifestat o atenție aparte față de biserica noastră de enorie. Și dânsa activează tot în străinătate, în Anglia, ca ofițer administrativ la universitatea din Nottingham. Au avut ca nași o distinsă familie clericală: Pr. Bogdan și Prezv. Camelia Florea.

Slujba a fost oficiată de părintele nostru paroh, împreună cu Pr. Mircea Mărgărit Tudorache, paroh la parohia din Freiburg, venit special pentru acest eveniment împreună cu doamna preoteasă Ana-Maria.

Dorim proaspeților căsătoriti să aibă viața de familie creștină pecetluită cu binecuvântarea lui Dumnezeu!

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
(Coordonator principal)
Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697

Voluntari:

*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
* Alte activități: Paul Sârbu, Irina Coman, Valentin Burlacu
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

◆ **Duminică, 27 august 2023**

08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur

◆ **Luni, 28 august**

18.00 Slujba Vecerniei

◆ **Marti, 29 august**

08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur

◆ **Vineri, 1 septembrie 2023, Începutul Anului Bisericesc**

18:00 Slujba Sf. Maslu

◆ **Sâmbătă, 2 septembrie 2023**

8:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur (întru cinstirea ocrotitorilor parohiei, Sf. Ap. Toma și Sf. M. Mc. Ecaterina, precum și a Sf. Iacov, Ruda Domnului, Ajutătorul celor bolnavi și ale Mucenicului pătimitor din anul 619, ale căror moaște se află în biserică spre închinarea credincioșilor) urmată de Pomenirea morților.

- 18:00 Slujba Vecerniei

7) Ioan impresiona prin viața lui ascetică și prin puterea cuvântului, nu prin fapte miraculoase: „**Ioan n-a făcut nici o minune, dar toate câte Ioan a zis despre Acesta erau adevărate**” (Ioan 10, 41). După moartea sa, sunt însă consemnate multe minuni săvârșite, de-a lungul secolelor, de Dumnezeu prin intermediul Sfântului Ioan.

8) În icoana numită **Deisis („rugăciune”**, în greacă) sunt zugrăviți, de-a dreapta și de-a stânga Mântuitorului, mijlocind pentru noi, Maica Domnului și Sfântul Ioan Botezătorul. Contribuția celor doi la istoria mântuirii este esențială. Cuvântul lui Dumnezeu nu Se putea întrupa dacă Fecioara Maria nu ar fi primit, cu smerenie, vestea adusă ei de Arhanghelul Gavriil: „**Fie mie după cuvântul tău**” (Luca 1, 38). Pentru a putea „**ridica păcatul lumii**” (Cf. Ioan 1, 29), a fost nevoie de îngăduința lui Ioan care, la Iordan, „**Îl oprea, zicând: Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine? Și răspunzând, Iisus a zis către el: Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea. Atunci L-a lăsat**” (Matei 3, 14-15). Pentru celelalte – Pătimirile Sale, Răstignirea, Coborârea la Iad și Învierea, Înălțarea la Cer – Domnul nu a avut nevoie de acceptul nici unui om. Dar, pentru începutul lucrării mântuitoare, a fost nevoie de conlucrarea celei mai sfinte făpturi omenești, Maria Fecioara, și a „**celui mai mare între cei născuți din femei**” (Matei 11, 11).

9) Sunt foarte multe cazuri în istorie când, uneori după chinuri mari, s-a curmat viața unor sfinți prin tăierea capului. Dacă în urma unor pătimiri cumplite unii mucenici își reveneau cu puterea harului, ca și cum nimic nu i-ar fi vătămat, decapitarea a reprezentat întotdeauna punctul final. „**Și tăindu-i-se capul, de sabia s-a săvârșit**” – iată o formulă care încheie multe sinaxare. La fel s-a întâmplat și cu Ioan, al cărui cap a fost oferit pe tîpsie de Salomeea mamei sale, Irodiada – care nu mai putea suporta musturarea lui Ioan. O posibilă explicație ar fi faptul că Hristos este nu doar Capul Bisericii, ci și al fiecăruia dintre noi. A renunța la propriul cap este expresia fizică, vizibilă, a ceea ce se întâmplă mai înainte în plan duhovnicesc cu omul care „**tot gândul îl robește, spre ascultarea lui Hristos**” (II Corinteni 10, 5). E un alt mod de a mărturisi că ne încredințăm viața cu totul lui Dumnezeu.

Pr. Constantin Sturzu, doxologia.ro